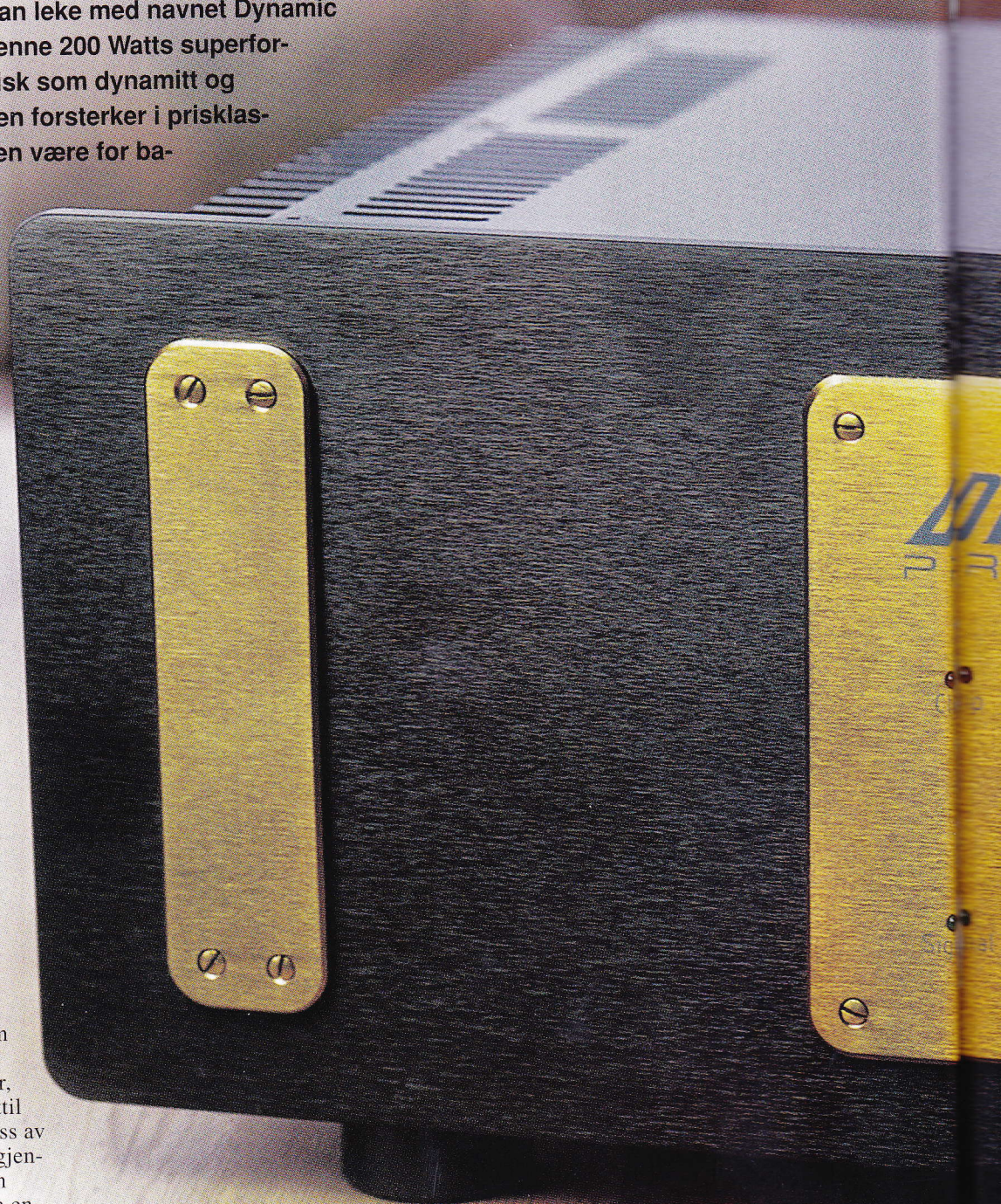

Kvikksølv

Det er synd at man ikke kan leke med navnet Dynamic Precision - og skrive at denne 200 Watts superforsterkeren både er dynamisk som dynamitt og mer presis enn noen annen forsterker i prisklassen. Men det ville jo nesten være for banalt? Dessuten er det bare halve sannheten...

Tekst og foto:
Knut Vadseth

Hva er det beste forsterkerkjøpet i 30-tusen kroners klassen med nok muskler til å drive all slags høyttalere samtidig med tilstrekkelig raffinement til å konkurrere med tilsvarende rørforsterkere? Et opplagt alternativ er Conrad-Johnsen's fornuftig prisede transistor forsterker (40.000 kroner) pluss Parasound 3500 (29.990 kroner) og ZapSolute 100-Watter (ca. 20.000 kroner) som interessante outsiders. Den egentlige «kampen» vil for de fleste likevel stå mellom Electrocompaniets legendariske og rimelige AW 180 og den helt nye Dynamic Precision DPA 6.4. Av de siste er DP 6.4 den opplagt raskeste, mest dynamiske og ubetinget den ærligste. Den er også den dyreste, men likevel uten alvorlig konkurranse. For mens storebroren DPA 5.52 er enda bedre, men med andre fordeler og ulemper, er 6.4 etter min mening det hittil beste kjøpet fra Kjeller. På tross av en ganske nøktern og ufarget gjengivelse, har den fint lite av den «monitor-aktige» klangen som enkelte mener å finne på eldre DP-konstruksjoner. Likevel er det vanskelig å velge mellom den rause, ►

Dynamic Precision DPA 6.4:

Den enkle kontrollboksen til Dynamic Precision, BP-7.3 til 11.350 kroner, er kresen på kabler, men kan spille bedre enn mange ganger så kostbare aktive forforsterkere. Dessverre har heller ikke denne nyeste modellen fjernkontroll.

storslagne og langt mer mellom-tonefokuserte AW 180 og den langt mer transientfokuserte og detaljrike DP 6.4. Er det ikke flott!

Du har faktisk valget mellom to norske lydgjengivere som begge er helt på topp i kvalitet. Begge er også relativt gunstig priset i produksjonslandet.

DP mot EC

Før vi sammenlikner den nye DP 6.4 med hovedkonkurrenten EC 180, må jeg innrømme at jeg et øyeblikk opplevde DP 6.4 som bedre enn min referanseforsterker DP 5.52 som koster tre ganger så mye selv om den ikke har særlig flere oppgitte Watt. Men storebror har en strømforsyning som spiser de vanskeligste nettspenninger og tilhørende forurensinger med stoisk ro og er mer enn dobbelt så stor og tung.

Førsteintrykket var likevel at 6.4 på en helt annen måte oppviste mer mikrodynamikk og detaljer enn den store. Her var simpelthen mer ungdommelig friskhet og livsglede! Samtidig hadde ungdommen den samme evnen til å trekke høyttalerne en oktav lenger ned enn man trodde var mulig. Diskanten på 6.4 var også friskere, men helt uten hardhet.

Sammen med en forbløffende fasthet i den nøytrale mellomtonen, er det ikke rart at denne forsterkeren har fått mange godord fra fagblader i både Norge, Sverige og Danmark. Både monoblokkene fra EC og Leif Ernstsens referanseforsterker 5.52 virker i forhold mer tilbakelemt og

med tilsynelatende mindre fokus på mikrodetaljer. Begge har likevel enda bedre oppløsning som går mot «potetmel», et uttrykk som forklarer super finkornethet med svært lite hørbar forvrengning.

Etter lengre tids evaluering, vil jeg hevde at DPA 6.4 tenderer til å være litt mer «Hi-Fi» enn begge disse. Viktige hi-fi kriterier er simpelthen mer imponerende, men ikke nødvendigvis mer «musikaliske». I forhold til de rimeligere monoblokkene, er bassen betydelig strammere samtidig som den er jevnere og går dypere. Mellomtonen er også mer nøytral og lineær enn Electrocompaniet som har en betydelig «større» nedre mellomtone som gir fenomenal stemmepondus og storslagent lydbilde. Men altså ikke like «korrekt». EC-forsterkeren er heller ikke fullt så sømløs i overgangen til diskanten.

Helt i toppen er Dynamic Precision noe mer viril, mens Electrocompaniet trekker seg litt tilbake. Også den store DP 5.52 har litt fyldigere mellomtone og større glatthet og finkornethet enn den lille. Dessuten kan man køle på med betydelige nivåer uten at lydbildet blir det minste stresset. Begge de andre blir betydelig mer «klemte» på for eksempel stemmer når man spiller høyt. Siden dette skjer i de fleste andre forsterkere, er det likevel få som reagerer. De har bare sjelden hørt noe annet.

Overtonestrukturen oppløses slik at englene synger og bisvermen summer i ellevill vårrus når felerekkas bruser med harpiksen...

Konklusjon

Selv om Dynamic Precision DPA 6.4 lyder noe mer «Hi-Fi» enn f.eks monoblokkene til Electrocompaniet, er dette langt fra noen kjølig PA-forsterker med syntetisk lyd. Dette er den mest korrekte av de forsterkere vi vet om i nærheten av denne prisklassen og med tilstrekkelig krefter til det meste. Samtidig har den ekstremt god styring

på bassmembranene og eventyrlig detaljert diskantgjengivelse uten antydning til hardhet. DPA 6.4 er likevel ikke like til-

givende som «rør»-balansen til AW 180, og vil kreve superbra utstyr rundt seg. Selv en glimrende forforsterker som EC 4.7, vil tilsøre de glimrende transient-egenskapene i denne super-raske forsterkeren.

Heldigvis har Leif Ernsten kommet med en ny passiv kontrollboks som utrolig nok er klart mer oppløst enn den gamle. Men heller ikke denne har fjernkontroll. Velger du noe annet, er jeg redd du må opp i minst det samme beløpet som dette effekt-trinnet koster for ikke å ødelegge potensialet. Men det er vel mer ros enn ris? □

High-End
Pris: Kr. 38.000
Produsent:
Dynamic Precision, Kjeller

Dynamic Precision DPA 6.4:

Den enkle kontrollboksen til Dynamic Precision, BP-7.3 til 11.350 kroner, er kresen på kabler, men kan spille bedre enn mange ganger så kostbare aktive forforsterkere. Dessverre har heller ikke denne nyeste modellen fjernkontroll.

storslagne og langt mer mellomtonefokuserte AW 180 og den langt mer transientfokuserte og detaljrike DP 6.4. Er det ikke flott!

Du har faktisk valget mellom to norske lydgjengivere som begge er helt på topp i kvalitet. Begge er også relativt gunstig priset i produksjonslandet.

DP mot EC

Før vi sammenlikner den nye DP 6.4 med hovedkonkurrenten EC 180, må jeg innrømme at jeg et øyeblikk opplevde DP 6.4 som bedre enn min referanseforsterker DP 5.52 som koster tre ganger så mye selv om den ikke har særlig flere oppgitte Watt. Men storebror har en strømforsyning som spiser de vanskeligste nettspenninger og tilhørende forurensinger med stoisk ro og er mer enn dobbelt så stor og tung.

Førsteintrykket var likevel at 6.4 på en helt annen måte oppviste mer mikrodynamikk og detaljer enn den store. Her var simpelthen mer ungdommelig friskhet og livsglede! Samtidig hadde ungdommen den samme evnen til å trekke høyttalerne en oktav lenger ned enn man trodde var mulig. Diskanten på 6.4 var også friskere, men helt uten hardhet.

Sammen med en forbløffende fasthet i den nøytrale mellomtonen, er det ikke rart at denne forsterkeren har fått mange godord fra fagblader i både Norge, Sverige og Danmark. Både monoblokkene fra EC og Leif Ernstsens referanseforsterker 5.52 virker i forhold mer tilbakelemt og

med tilsynelatende mindre fokus på mikrodetaljer. Begge har likevel enda bedre oppløsning som går mot «potetemel», et uttrykk som forklarer superfinkornethet med svært lite hørbar forvrengning.

Etter lengre tids evaluering, vil jeg hevde at DPA 6.4 tenderer til å være litt mer «Hi-Fi» enn begge disse. Viktige hi-fi kriterier er simpelthen mer imponerende, men ikke nødvendigvis mer «musikalske». I forhold til de rimeligere monoblokkene, er bassen betydelig strammere samtidig som den er jevnere og går dypere. Mellomtonen er også mer nøytral og lineær enn Electrocompaniet som har en betydelig «større» nedre mellomtone som gir fenomenal stemmepondus og storslagent lydbilde. Men altså ikke like «korrekt». EC-forsterkeren er heller ikke fullt så sømløs i overgangen til diskanten.

Helt i toppen er Dynamic Precision noe mer viril, mens Electrocompaniet trekker seg litt tilbake. Også den store DP 5.52 har litt fyldigere mellomtone og større glatthet og finkornethet enn den lille. Dessuten kan man køle på med betydelige nivåer uten at lydbildet blir det minste stresset. Begge de andre blir betydelig mer «klemte» på for eksempel stemmer når man spiller høyt. Siden dette skjer i de fleste andre forsterkere, er det likevel få som reagerer. De har bare sjelden hørt noe annet..

Overtonestrukturen oppløses slik at englene synger og bisvermen summer i ellevill vårrus når felerekkas bruser med harpiksen...

Konklusjon

Selv om Dynamic Precision DPA 6.4 lyder noe mer «Hi-Fi» enn f.eks monoblokkene til Electrocompaniet, er dette langt fra noen kjølig PA-forsterker med syntetisk lyd. Dette er den mest korrekte av de forsterkere vi vet om i nærheten av denne prisklassen og med tilstrekkelig krefter til det meste. Samtidig har den ekstremt god styring

på bassmembranene og eventyrlig detaljert diskantgjengivelse uten antydning til hardhet. DPA 6.4 er likevel ikke like til-

givende som «rør»-balansen til AW 180, og vil kreve superbra utstyr rundt seg. Selv en glimrende forforsterker som EC 4.7, vil tilsøre de glimrende transient-egenskapene i denne super-raske forsterkeren.

Heldigvis har Leif Ernsten kommet med en ny passiv kontrollboks som utrolig nok er klart mer oppløst enn den gamle. Men heller ikke denne har fjernkontroll. Velger du noe annet, er jeg redd du må opp i minst det samme beløpet som dette effekt-trinnet koster for ikke å ødelegge potensialet. Men det er vel mer ros enn ris? □

High-End

Pris: Kr. 38.000

Produsent:

Dynamic Precision, Kjeller